

Sygn. akt VI U 72/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska - Kasa

Protokolant: Paulina Sobota

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia (...)r. znak (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującemu T. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 03 listopada 2011 roku do 02 maja 2012 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy.

Sygn. akt. VI U 72/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił ubezpieczonemu T. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 3 listopada 2011 roku do 2 maja 2012 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu swej decyzji, organ rentowy wskazał, że zdarzenie jakiego uległ ubezpieczony w dniu 3 listopada 2011 roku nie spełniało warunków do zakwalifikowania go jako wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej ponieważ zostało spowodowane istniejącym stanem zdrowia a nie przyczyną zewnętrzną.

(decyzja ZUS z dnia 25.01.2013 – k. 37 akt rentowych)

Od powyższej decyzji T. M. wniósł odwołanie w którym wskazał, że skarżona decyzja została wydana na podstawie błędnie ustalonego stanu faktycznego. Odwołujący podnosił, że zdarzenie z dnia 3 listopada 2011 roku nie wynikało z istniejącego stanu zdrowia a przebieg występujących u niego chorób nie miał związku przyczynowego ze zdarzeniem, oraz że bezpośrednią przyczyną zewnętrzną owego zdarzenia był silny stres spowodowany uzyskaniem telefonicznej informacji o rozwiązaniu z ubezpieczonym kontraktu przez inwestora.

(odwołanie od decyzji – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska ZUS powtórzył argumentację uzasadnienia skarżonej decyzji wskazując, że Główny Lekarz Orzecznik przy (...)ZUS w W.

orzekł, że zdarzenie jakimu uległ ubezpieczony zostało spowodowane istniejącym stanem zdrowia a tym samym oznacza to brak przyczyny zewnętrznej.

(odpowiedź na odwołanie – k. 20-21)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się T. M. od 10 maja 2000 roku prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie działalności budowlanej.

(bezsporne, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 3 akt osobowych, informacja z CEIDG –k 247)

W dniu 19 maja 2011 roku odwołujący zawarł umowę o roboty budowlane z (...) (dalej zwany inwestorem) której przedmiotem było przyjęcie do wykonania roboty budowlanej polegającej na wybudowaniu budynku przy ul. (...) w W..

(dowód: umowa o roboty budowlane – k. 255)

W dniu 3 listopada 2011 roku ubezpieczony na terenie prowadzonej budowy przy ul. (...) w W. otrzymał telefoniczną informację od inwestora oznajmiającą mu konieczność odstąpienia od zawartego kontraktu i przerwania prowadzonych prac budowlanych, których głównym wykonawcą był odwołujący.

(zeznania odwołującego- k. 50-51)

W skutek uzyskania niekorzystnej informacji od inwestora, ubezpieczony, na klatce schodowej budynku na terenie placu budowy doznał ostrego zatoru tętnicy ocznej w wyniku czego nastąpiło nagle zaniewridzenie oka prawego w związku z sytuacją stresową co w sposób pośredni spowodowało mechanizm niedokrwienia w obrębie nerwu wzrokowego. W wyniku tego zdarzenia, odwołujący doznał trwałego i nieodrwalnego 35-cio procentowego uszczerbku na zdrowiu w postaci zaniku nerwu wzrokowego i zaniewridzenia w oku prawym. Stan zdrowia odwołującego wskazywał na tendencję do nagłych zwyżek ciśnienia, ogólne problemy z układem krążenia oraz nadciśnienie tętnicze. Silne wzburzenie-zdenerwowanie było powodem znacznej zwyżki ciśnienia tętniczego, które obok przyczyn samoistnych – ogólnego stanu zdrowia odwołującego, było bezpośrednią współsprawczą przyczyną rozwinięcia się niedokrwienia prawego nerwu wzrokowego z jego zaniewridzeniem.

(dowód: zeznania świadka K. S. –k. 49, zeznania świadka A. K. –k. 49, zeznania odwołującego k. 50-51, zeznania świadka A. M. (1) – k. 65-66, opinia biegłego okulisty – k. 115-117, opinia uzupełniająca biegłego okulisty- k. 147, k.275, opinia biegłego internisty –k. 291-292)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w niniejszym postępowaniu, co do której prawdziwości żadna ze stron nie podnosiła zastrzeżeń, zeznań odwołującego T. M. i świadków: K. S., A. K. i A. M. (1). Zeznania te były ze sobą zgodne i spójne, świadkowie oraz strony przedstawiły zgodny obraz stanu faktycznego dotyczącego wypadku z dnia 3 listopada 2011 roku.

Sąd oparł się również na przeprowadzonych dowodach z opinii biegłych wydanych w niniejszej sprawie. Sąd za wiodące uznał opinie biegłego okulisty oraz internisty, którzy zgodnie potwierdzili, że zdarzenie z dnia 3 listopada 2011 roku miało wpływ na powstanie zatoru u powoda przy czym oczywiste jest, że nie bez znaczenia dla zaistniałej sytuacji był też ogólny stan zdrowia odwołującego, natomiast obaj biegli wskazali, że te czynniki miały przy owym zdarzeniu charakter współsprawczy.

Odmienne zdanie mieli w tym przedmiocie biegli psycholog i psychiatra. W wydanej opinii biegły psycholog stanął na stanowisku, że zator jakiego doznał ubezpieczony nie był wynikiem uzyskanej złej informacji przez odwołującego i nie zachodzi między tymi zdarzeniami związek przyczynowo-skutkowy. Depresja na którą cierpi ubezpieczony, zdaniem biegłego, w określonych sytuacjach może być następstwem samego udaru lecz w omawianym przypadku,

z racji odmowy istnienia związku przyczynowego pomiędzy uzyskaną informacją od inwestora a doznanym przez odwołującego udarem, biegły również odmówił istnienia takiego związku w przypadku występującej u odwołującego depresji. Biegły psychiatra uznał, że depresja u ubezpieczonego nie miała związku z wypadkiem z 3 listopada 2011 roku, a odwołujący nie doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd nie dał wiary wspomnianej opinii psychologa w zakresie w jakim stwierdza on, że udar jakiego doznał ubezpieczony nie był następstwem silnego wzburzenia z uwagi na odmienną w tym zakresie opinię biegłego okulisty i internisty, których stanowisko Sąd uznał za bardziej adekwatne i wiarygodne z uwagi na charakter urazu ubezpieczonego i zakres specjalizacji biegłych. Opinię biegłego psychiatry, z uwagi na brak oceny całościowej oraz szczegółowego odniesienia się do doznanego urazu wzroku u ubezpieczonego oraz, brak kompletnego ustosunkowania się do tezy dowodowej, Sąd również uznał za mniej wartościową dla niniejszego postępowania uznając, za kluczowe opinię biegłego okulisty i internisty.

Powołany w toku sprawy biegły z zakresu neurologii stwierdził, że w związku z wypadkiem jakiego doznał ubezpieczony, nie doszło do uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego przy czym pozostawił ocenę związku wypadku z zaburzeniami wzroku i psychologicznymi, odpowiednio biegłemu okuliście i psychologowi.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem rozważań Sądu w niniejszej sprawie była kwestia przysługiwania ubezpieczonemu, w związku ze zdarzeniem z dnia 3 listopada 2011 roku, zasiłku chorobowego w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy za okres od 3 listopada 2011 roku do dnia 2 maja 2012 roku.

W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015 poz. 1242 t.j.), zgodnie z którym z tytułu wypadku przy pracy przysługuje świadczenie w postaci zasiłku chorobowego dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy. Przy czym na mocy art. 9 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Natomiast definicję legalną wypadku przy pracy odnajdziemy w art. 3 powoływanej ustawy, zgodnie z którym za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W niniejszej sprawie bezspornym było wystąpienie samego urazu u ubezpieczonego w trakcie wykonywania przez niego zwykłych czynności pozostających w związku z pracą. Kwestią sporną w sprawie był, podnoszony przez organ rentowy, brak przyczyny zewnętrznej będącej bezpośrednią przyczyną zaistniałego u ubezpieczonego urazu, co skutkowało odmówieniem przez ten organ, kwalifikacji zdarzenia z dnia 3 listopada 2011 roku, jako wypadku przy pracy.

Z ustaleń poczynionych w toku niniejszej sprawy wynika, że zdarzenie do jakiego doszło w dniu 3 listopada 2011 roku i skutki z niego wynikłe, w stanie zdrowia odwołującego w postaci upośledzenia widzenia oka prawego w następstwie neuropatii niedokrwiennej nerwu wzrokowego, były spowodowane ogólnym stanem zdrowia odwołującego, a więc przyczyną wewnętrzną oraz nagłym wzrostem ciśnienia, spowodowanej otrzymaniem niekorzystnej informacji od inwestora, będącej przyczyną zewnętrzną. Przy czym zaznaczyć należy, że mimo iż wspomniana przyczyna zewnętrzna, nie jest jedyną sprawcą przyczyną doznanego przez ubezpieczonego urazu, to zgodnie z stanowiskami biegłych okulisty i internisty, miała ona bezpośredni wpływ na pogorszenie się stanu zdrowia odwołującego. Dodatkowo biegli stwierdzili, że bez zaistnienia owej przyczyny zewnętrznej w omawianej sytuacji, nie doszłoby do wystąpienia u

ubezpieczonego wspomnianych uszczerbków na zdrowiu i w tak zakreślonym stanie faktycznym, uznać ją należy za współprzyczynę zaistniałego urazu i kwalifikację omawianego zdarzenia, jako wypadku przy pracy. Taką wykładnię omawianych przepisów i ocenę kompleksową okoliczności faktycznych w sprawie, potwierdza orzecznictwo w tym Sądzie Najwyższym w przedmiocie problematyki współprzyczyny wypadku przy pracy. Wskazać w tym miejscu należy na wyrok Sądu Najwyższego w dniu 21 czerwca 1977 roku w którym stwierdził, że „także inna przyczyna zewnętrzna, pozostająca w związku z pracą, o ile spowodowała, bądź w istotnym stopniu wpłynęła na wystąpienie zawału serca u pracownika, uzasadnia uznanie tego zdarzenia za wypadek przy pracy, chociażby stan ten łączył się także z przyczyną wewnętrzną, tkwiącą w organizmie tego pracownika.”

W podobnym aspekcie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 23 maja 2013 roku, sygn. III AUa 1503/12 który wywiódł iż stres, połączony z chorobą kardiologiczną może być współprzyczyną zewnętrzną zawału serca.

W kwestii kwalifikacji przeżyć wewnętrznych w postaci emocji o znacznym nasileniu, wywołujących negatywne skutki w organizmie pracownika, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że mogą one być uznane za przyczynę zewnętrzną zdarzenia, jeżeli powstały wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych stosunków pracowniczych (wyrok SN z dnia 23 stycznia 1986r., sygn. II PR 1/86, wyrok SN z dnia 24 marca 1995r., sygn II PRN 1/95).

W omawianym przypadku, niewątpliwie uzyskaną przez ubezpieczonego nagłą informację o rezygnacji z realizacji kontraktu budowlanego przez inwestora, która bezpośrednio poprzedzała doznany przez niego uraz, można uznać za sytuację niecodzienną i nietypową mogącą wywołać u jej odbiorcy nadmierny w danych okolicznościach stres i wzburzenie emocjonalne, których wystąpienie może być uznane, jako czynnik powodujący uszczerbek na zdrowiu kwalifikowany jako wypadek przy pracy.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję z dnia (...)roku znak: (...)w ten sposób, że postanowił przyznać odwołującemu T. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 3 listopada 2011 roku do 2 maja 2012 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy.